

I.
V
KTOREJ
SA
CHYSTÁ
OSLAVA

Tmavé modročierne oblaky presiaknuté dažďom sa klokočili na obzore. Warren Trinásty si z očí sňal ďalekohľad, olizol si prst a vystieral ho do vzduchu. Vietor dul z juhovýchodu a hotel Warren plával na sever. Búrka ich nedoženie, spokojne si vydýchol. V ten deň mal trinásť rokov a nechcel, aby mu zlé počasie večer zmarilo oslavu.

Sedel v koši na streche svojho ohromného a svetoznámeho hotela. Táto prastará ustanovizeň, ktorú jeho rodina vlastnila odnepamäti, nielenže kráčala na vysokých vyťahovacích mechanických nohách, ale dokázala sa premeniť na dopravný prostriedok uspokojený na plavbu po mori, čo Warren objavil iba nedáv-

no. Teraz bol oceán pokojný, na modrých vlnách sa hotel príjemným tempom pohádzal a Warren netrpezlivo vyčkával, kam ich tentoraz zanesú.

Vrany, stále obyvateľky hotelovej strechy, napaprčene krákali z neďalekého kómína, že Warren drepí na mieste, kde by oprávnene mali sedieť ony.

Warren si povzdychol. „Už som vám povedal. Toto nie je hniezdo! Je to kôš a osadil som ho tak vysoko preto, aby z neho posádka vyzerala pevninu a hroziace nebezpečenstvá.“

Vrany to nepresvedčilo. Nadurdene na neho zazerali a zlostne šuchotali perím. Warren vyliezol z koša, skĺzol po drevenom stĺpe a s hlasným buchotom dopadol na vyhegané strešné škridly. Keď takto zo-

skakoval, cítil sa ako Jakub Starábota. Tento povestný pirát bol hlavnou postavou Warrenových obľúbených románov a zároveň aj jeho najväčším idolom [samozrejme, okrem nebohého otca, Warrena Dvanásteho].

Warren od malička túžil brázdiť šire moria ako Jakub Starábota a teraz sa mu jeho želanie napĺňalo. Pravdaže, s jedným podstatným rozdielom: nestal sa z neho pirát. Warren nemal v pláne zbojničiť ani pustošiť, prial si iba jedinú, aby sa uňho hostia cítili príjemne.

Teraz však boli hostia jediným, čo v hoteli chýbalo. Odkedy hotel Warren unikol zo Zlolesa, premenil sa na loď a križoval šire moria. Ešte ani raz nenarazil na pevninu, ani nestretol inú loď. Warren netrpezlivo vyčkával, kým priplávajú niekam, kde bude môcť otvoriť dvere, privítať hostí a opäť naštartovať svoje podnikanie. Medzičasom ho zamestnávali iné veci, ako napríklad prípravy blížiacej sa narodeninovej oslavy. A teraz, keď sa konečne presvedčil, že počasie bude spolupracovať, odhodlal sa rozdať pozvánky.

Warren nadvihol zrak a zočil hašterivé vrany, ako sa zlietajú k prázdnu vyhliaďkovému košu, kde po sebe ako vždy

zanechajú brajgel peria a trusu. Usmial sa. Aj vrany sú jeho hostia a už si zvykol po nich upratať. Ako tak premýšľal, z koša vypadla nejaká lesklá vec a Warrenovi si ju položil do dlane. Bol to starý otlčený dublón s hrdzavými vyštrbenými hranami.

„Narodeninový darček? Pre mňa?“ opýtal sa Warren a prstami prechádzal po hrboľatej minci. Na jednej strane bol bradatý kráľ, na druhej veľkolepá pirátska galeóna. Bol to ozaistný pirátsky dublón, totožný s tým, ktorý mu daroval jeho priateľ, importér-exportér, kapitán Sivastobelasá brada, len omnoho zodratejší.

„Odkiaľ to máte?“ opýtal sa Warren a vrany len tajnostkársky zakrákali.

O vranách vedel, že rady kradnú lesklé veci, ale kde sa im podarilo uchmatnúť pirátsku mincu? Čo ak je pevnina bližšie, než sa nazdáva?

Warren si vložil dublón do vrečka a nadvihol poklop do svojej podkrovnej izbičky a rázne sa spustil dnu. Keď sa stal riaditeľom rodinného hotela, mohol sa presťahovať do ktorejkoľvek väčšej okázalejšej izby. Ale on si svoju skromnú spálničku v podkroví zamiloval a navyše už podľa vlastných predstáv vyzdobil steny desiatkami svojich kresieb.

Warren otvoril zásuvku v nočnom stolíku a vytiahol z nej hrbu pozvánok, ktoré ráno pripravil. Napísal ich na hrubý krémový papier a ozdobil vkusnou voskovou pečatou s písmenom „W“. Stačilo ich už iba rozdať.

Najprv zašiel do rozhladne na ôsmom poschodí, kde hotelová parfumérka a ochrankyňa Beatrice trávila väčšinu času. V miestnosti s obrovskými panoramatickými oknami sa šírila hra na husle pomedzi rôzne typy pohodl-

ných stoličiek i otomanov či strieborný vozík s horúcim čajom a uhorkovými sendvičmi.

Beatrice sedela na zvyčajnom mieste, odkiaľ prichádzal smutný nápev. Celé telo mala pokryté tetovaniami ruží, jedno za každú zlú čarodejnicu, ktorú lapila do svojej kúzelnjej parfumovej fľaštičky. Nemohla rozprávať, pretože jej pred mnohými rokmi striga ukradla hlas a odvtedy sa dorozumievala iba obrázkovými kartami. Warrenovi sa už darilo jej správy dešifrovať, aj keď zo všetkých najlepšie ovládala piktogramčinu Beatricina dcéra Petula.

Keď sa Warren priblížil, Beatrice prestala hrať a siahla do vrečka. Vytiahla kartu s obrázkom torty a podržala ju pred sebou. Warren pochopil, že mu tým praje „Všetko najlepšie k narodeninám!“.

„Ďakujem, Beatrice!“ povedal Warren a podal jej ručne vyrobenú pozvánku. „Oslava bude dnes večer v tanečnej sále. Téma sú piráti. Dúfam, že prídeš!“

„Ehm!“ ozvalo sa neďaleko od nich.

Warren sa otočil a zahliadol v kresle Henryho J. Vanderbellyho, ako si čosi značí do zápisníka. Vanderbelly pracoval ako reportér pre *Fauntleroy Times* a uviazol na palube hotela po úteku zo Zlolesa. Ale zjavne mu to neprekážalo.

„Ó, pán Vanderbelly!“ zvolal Warren a priskočil k nemu. „Samozrejme, aj vy ste pozvaný!“

Warren podal obrovskému mužovi pozvánku a ten ju s úškrnom prijal. „Fantastické. Už sa teším, ako o tom napíšem článok!“

„A čo keby ste si len užili oslavu a nič nepísali?“ navrhol Warren.

„Nezmysel! Moji čitatelia so zadržaným dychom očakávajú novinky z mojich ciest. Toto sú témy, po ktorých ľudia prahnú!“

Warren pokrčil plecami. Nič nedokázalo pána Vanderbellyho odradiť, aby všetko dopodrobna zaznamenal. Jeho re-

portérske srdce plesalo nad každým potenciálnym článkom.

Potom Warren zišiel na štvrté poschodie, kde stála knižnica a súčasne kancelária pána Friggsa, Warrenovho učiteľa. Ako zvyčajne, Warren najprv preliezol horu všemožných predmetov a naskladaných kníh, až sa dostal k stolu, za ktorým sa nad hrbou vyblednutých máp mračil pán Friggs.

„Ó, ahoj, chlapče,“ pozdravil ho pán Friggs neprítomným hlasom. „Už je čas obeda?“

„Obed sme už dnes mali, pamätáte?“ pripomenul mu Warren. „Pred hodinou.“

„Ach áno! Samozrejme, ako inak.“ Pán Friggs konečne dvihol pohľad od máp a nenápadne potriasol hlavou, akoby chcel uvoľniť pavučinu vnútri svojho mozgu.

„Pán Friggs, ste v poriadku?“ opýtal sa Warren.

Pán Friggs potiahol za dlhé biele bo-
kombrady lemujúce jeho vráskavú tvár.
Robieval to vždy, keď bol rozrušený.

„Nepáči sa mi kurz, ktorý sme nabra-
li,“ zdôveril sa pán Friggs ukazujúc na svo-
je mapy. Bol oficiálnym hotelovým navi-
gátorom a kartografom a zodpovedal za
nasmerovanie hotela z bodu A do bodu
B, čo bolo oveľa jednoduchšie, keď sa ho-
tel nehýbal a stál na zemi v dôverne zná-
mom prostredí.

„Ale však my nemáme kurz,“ namie-
tal Warren. „Len nás tak akosi... unáša
prúd.“

„Ahá! A to je ten problém! Vôbec ne-
vieme, kde skončíme!“

„Veď to je dobrodružstvo!“

Pán Friggs si nahlas povzdychol. „Dob-
rodružstvo, kým nevplávame do nepria-
teľských vôd alebo na nás nezaútočia pi-
ráti! V mori číha veľa nástrah a už aj tak
sme vyšli za hranice mojich máp. Vieš čo
to znamená?“

„Že sme v nezmapovaných vodách!“
vychrlili obaja naraz, hoci jeden z nich
bol nadšený a druhý plný obáv.

„A keďže máš dnes trinásť rokov...“
zháčil sa pán Friggs. „Radšej nič. Zabud-
ni na to.“

Warren si nebol istý, čo tým chcel pán

Friggs povedať, ale bol rád, že zmenili
tému.

„Keď už sme pri tom, dnes večer bu-
dem mať narodeninovú oslavu. V taneč-
nej sále,“ oznamoval Warren a odovzdával
pánovi Friggsovi pozvánku. „Viem, že ne-
rád prekračujete prah knižnice, ale...“

Pán Friggs s úsmevom postrapatil War-
renovi zlatisté vlasy.

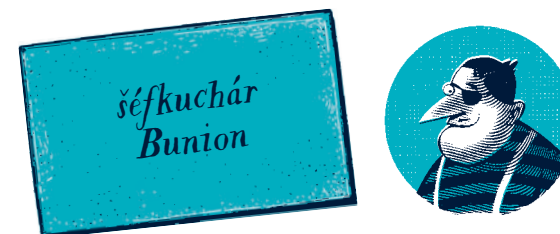

Warren sa mierne uklonil a odišiel
z knižnice, skôr ako pán Friggs stihol vy-
sloviť ďalšie obavy.

A kde je Petula? Keď jeho kamarátka
pomáhala s každodennými povinnosťami,
väčšinou sa po hoteli premiestňovala cez
kúzelné portály, takže nebolo ľahké zistiť,
kde sa práve nachádza. Warren sa preto
najprv rozhodol zísť do kuchyne za šéfkuchá-
rom Bunionom a jeho oddaným pria-
teľom Skicom.

Kuchyňa sa ako zvyčajne celá otriasa-
la, cvengali tam hrnce a rinčali panvice
a vzduch bol nasýtený chutným korenín
a čerstvo napečeným chlebom. Šéfkuchár
a jeho pomocník mali plné ruky práce.

„Nekukaj sa!“ skríkol šéfkuchár. Skico
prenikavo zapískal a Warren si pozvánka-
mi prekryl oči.

Sprava k nemu doliehalo zanietené
sekanie, zľava rozbíjanie vajíčok a cven-
džanie dvierok na rúre. Aj so zavretými
očami si Warren dokázal živo predstaviť,
ako to tam vyzerá: šéfkuchár Bunion krá-
ja obratne a rýchlo, ako ho pred mnohý-
mi rokmi naučili v cirkuse, a Skico svo-
jimi ôsmimi chápadlami robí niekoľko
vecí naraz.

„Mám pre vás pozvánky na moju
dnešnú oslavu!“ vysvetlil Warren.

„Vezmeme si ich neskôr. Teraz musíš
odísť. Heš, heš!“ rozkázal šéfkuchár s mi-
lým úsmevom na tvári.

Warren zjojkol, keď sa mu okolo trupu
omotalo Skicovo gumové chápadlo a po-
strčilo ho von z dverí.

„Dobre, dobre. Už odchádzam. Môžeš
ma pustiť!“ povedal Warren a Skico ho
rázne vyhodil z kuchyne. No skôr než za
ním s varovným písknutím zabuchol dve-
re, z ruky mu vychňapol pozvánky.

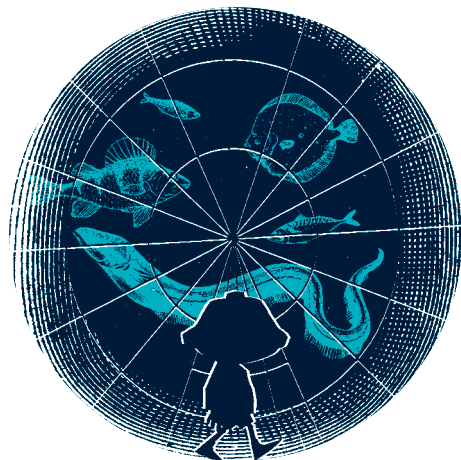
Warren sa usmial. Netušil, čo kama-
ráti chystajú, ale voňalo to vskutku la-
hodne.

V ruke mu už ostali len dve pozván-
ky: jedna pre Petulu a druhá pre strýka
Rupertu. Vedel, že svojho lenivého strý-
ka nájde pochrapkávať v hojdacej sie-
ti natiahnutej cez riadiacu miestnosť. Aj
keď strýko nebol natoľko spoľahlivý, aby
mu zverili kormidlovanie, rád trávil čas
pri tlačidlách a páčkach, akoby mu ich
blízkosť pridávala na dôležitosti (aspoň
podľa neho).

Warren prešiel cez kotoľňu a ďalej na
koniec úzkej chodby. Podlaha v riadiacej

miestnosti vyžarovala upokojujúce modré svetlo, ktoré sa odrážalo v mihotavej vode za oknom pilotnej kabíny. Táto časť hotela bola kedysi pivnica, ale teraz slúžila ako trup lode. Nachádzala sa pod úrovňou hladiny s neobyčajným výhľadom na podmorský svet, aký nebol zo žiadnej inej časti hotela.

Okolo kabíny plávalo množstvo veľkých farebných rýb a niekoľko menších hnedých rybičiek ohlodávalo riasy vytŕčajúce z okenných rámov. Warren sa tu cítil ako v jednom z podivuhodných akvárií, o ktorých mu pán Friggs kedysi rozprával. Uprene pozoroval obrovského úhora, ktorý sa pred ním kízal ako vlniaca sa strieborná stuha.

„CHŔŔŔŔŔŔ!“ hlasné chrápanie strýka Ruperta narúšalo pokojné ticho.

Warren k nemu podišiel a potiahol ho za rukáv. V poslednom čase sa strýko Rupert obliekal do šiat, ktorým hovoril „handry na doma“: voľné a pohodlné tričká a gate zdobené lesklými vzormi a vyzeral v nich ešte o čosi zavalitejší než v skutočnosti.

„Strýko Rupert?“

„CHŔŔŔŔŔŔ!“

„STRÝKO RUPERT!“

Strýko Rupert otvoril oči, niečo zmätene zabrblal a takmer sa vysypal zo siete.

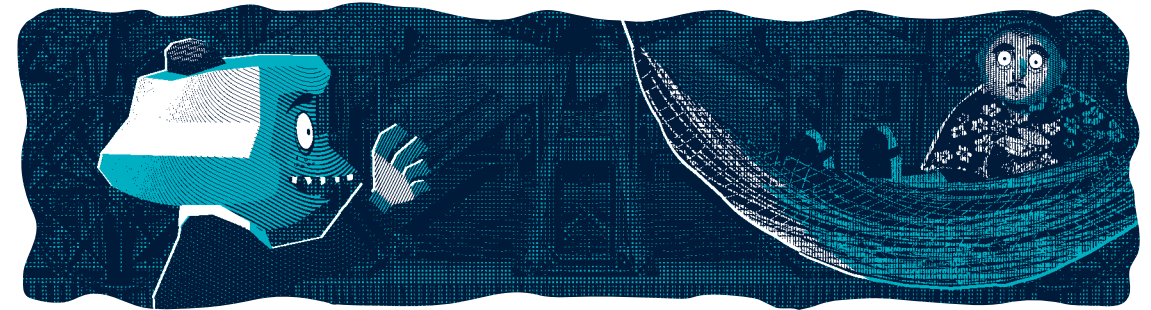
„Chlapče, čo sa deje? Ideme večerať?“

„Nie,“ odvetil Warren. „Prišiel som ťa pozvať na moju dnešnú narodeninovú oslavu.“

„Čože? Aká narodeninovú oslava?“

„Dnes mám narodeniny!“

„Ahá, to... myslíš vážne? Nemal si čosi podobné minulý týždeň?“

„Nie,“ odsekol Warren a snažil sa nedať najavo, že sa ho to dotklo. Strýko opäť zabudol. „Odkedy zomrel otec, na môj sviatok sa zabúda. Tento rok je špeciálny. Prvý raz mám kamarátov, s ktorými môžem oslavovať!“

Warren podal strýkovi Rupertovi pozvánku, ten si ju prečítal, niečo si zašomral a uprel na Warrena podozrievavý pohľad.

„Koľko máš dnes rokov?“

„Trináť.“

„T-t-trináť?“ zalapal po dychu strýko a tentoraz z hojdacej siete naozaj vypadol. Chvíľu ležal na chrbte a zmätene trepotal nožičkami ako vystrašený krab.

„Čo sa deje?“

„Nešťastník!“ bedákal strýko Rupert a zakrýval si oči. „Chudáčisko prekliate!“

„Kto?“

„TY! A číslo trináť!“

„Strýko Rupert, ty hádam neveríš tým nezmyselným poverám, však nie?“

„Pravdaže verím! Začína sa tvoj najnešťastnejší rok, chlapče! Smola sa ti bude lepíť na päty! Veď ty uvidíš! Drž sa od mňa ďalej! A, prosím ťa, drž sa ďalej aj od celého hotela!“

„Vieš predsa, že to nemôžem urobiť. Som jeho riaditeľ!“ namietal Warren.

„V tom prípade sme odsúdení. ODSÚDENÍ NA ZÁNIK!“

„Fíha, ďakujem za srdečné gratulácie,“ utrúsil Warren mrzutým tónom. „Predpokladám, že ty na moju oslavu neprídeš.“

Nastalo dlhé ticho.

„Bude torta?“ opýtal sa Rupert tichým hlasom.

„Samozrejme.“

„Tak... v tom prípade to možno risknem,“ zafučal strýko Rupert a vyštveral sa späť do siete.

Warren odišiel z riadiacej miestnosti oveľa mrzutejší, než predtým. Aký nezmysel! Človek nemôže mať nešťastný celý

rok. Alebo môže? Warren sa často zamýšľal, či sa mu všetky tie zlé veci v živote – strata rodičov v detstve, sivastá pokožka od narodenia, ropušia tvár a krivé zažltnuté tesáky – diali preto, že bol prekliaty.

No odkedy premohol zlú tetu Annakonu, ktorá si chcela ukoristiť hotel pre seba, jeho život sa výrazne zlepšil. Isteže, bolo hrozné, keď chodiaci hotel zakopol a spadol v Zlolese, ale nakoniec ho Warren s priateľmi opravili a dokonca porazili aj Kalvinu, kráľovnú čarodejnic, a spod jej nadvlády oslobodili šťavožrútov. Momentálne bol Warren najmladším riaditeľom na svete, mal kamarátov, ktorí mu boli ako rodina, bol s nimi šťastný a navyše mu dodávali chuť vrhať sa do nových dobrodružstiev. Plavil sa na jedinečnej lodi a brázdil šire moria ako Jakub Starábota. Život bol krásny. Trináste narodení-

ny na tom nič nezmenia. Aspoň nič závažné, pevne dúfal Warren.

Aby zahnal svoje úzkosti, radšej šiel nájsť Petulu. Prehľadal halu so šachovnicovou dlažbou, zvädnutými rastlinami v črepníkoch a blikajúcimi lustrami. Prezrel herňu s takmer novým biliardovým stolom a na ňom rozhádzanou skladačkou. Prektral krajčírsku dielňu – jedno z Petuliných najobľúbenejších miest – s elegantnými šijacími strojmi a cievkami farebných nití. Dokonca presnoril komoru prepchanú metlami, vedrami a handrami. Hotel bol jednoducho obrovský, plný chodieb a skrytých izbičiek – Petula mohla byť kdekoľvek!

Na piatom poschodí Warren prerušil pátranie a navštívil Halu predkov. Viseli tam portréty jeho predchodcov. Uvedomil si, že si v ten deň ešte nenašiel ani chvíľku, aby otcovi porozprával o svojich narodeninových plánoch.

„AHOJ OCI!“

pozdravil Warren Trinásty portrét Warrena Dvanásteho. Jeho otec bol pekný muž, namaľovaný výraznými ťahmi, ktoré ladili s mohutnou sánkou a hranatými ramenami. Portrét na neho hľadel privetivými očami.

